

LEVÉL A BRAZIL MISSZIÓBÓL

Plébános vagyok Porto Alegre külvárosának egy kerületében. Nagy a nyomor. Missziós terület. Még nem volt itt pap, ill. vasárnaponként egy misét végeztek. Plébánia nincs. Megszervezve nincs. Egy kis részében „Coracoa de Maria leányai” szociális munkát végeznek. Jelenleg egy 25×10 m-es helyiségem van, amit mindenre használunk. Átlag 400-an jönnek a kápolnába.

A plébánia nagyon fejlődik. A szegényes házak mellé igen sok új lakást, kétemeletes munkáslakásokat építenek. Jelenleg öt iskolája van, egy katonakórháza. Az óvoda nem könnyű, mert a nép nem tud fizetni és a gyerekeket élelmezni kell. Külső segítség nélkül nehéz elkezdeni. Az üzemek kicsinyek és kevés embernek adnak kenyeret.

Most kezdtük először a plébánia építését. Utána kezdjük a templomot, de sajnos a pénzsegítség még nem érkezett meg.

Egy éve vagyok itt. Igen megszerettem. A nép életmódjában, gondolkodásában teljesen különbözik az európaítól. Türelmes, csendesen szenvedő nép. Életének alapja a természetes jóság. Ez a nép magában hordozza annak fájdalmát, hogy őt mindig becsapták. Egy szót nem tudnak kimondani: „nem”. Soha itt nem panaszkodnak az emberek. Csak pozitívumokról beszélnek.

Az emberek vallásossága is más. Nehezen mozdulnak meg. Ha egy kicsikét fúj a szél vagy esik az eső, alig jön valaki a kápolnába. Persze büntudatuk nincsen, az itt ismeretlen. Kivétel nélkül pillanatnyi hangulatuk irányítja őket. Igéretük sohasem kötelező, nem más, mint udvariassági forma. A szentek ünnepeinek ritkítása érzékenyen érintette őket, de az Oltáriszentséget nem veszik észre. Minden csütörtökön tartok egy órás szentségimádást, de alig jön valaki. Valami érzelmi miszticizmust keresnek a vallásban és mivel ezt ma már kevésbé táplálják bennünk, tömegesen mennek a szektákba.

Az élet itt nem éppen ideális. Sok a munka és kevés eredményt hoz. Az emberek hidegsége, bizalmatlansága, közömbössége az, ami még nehezebb. Öszintén és reálisan írok. Sokat dolgozom. Ez azonban nem kifejezetten apostoli munka. Dolgozom mint kőműves, ács, asztalos, villany- és vízvezetékyszerelő (a plébánia felépült), én takarítom a piszkot, amit az emberek a kápolnában csinálnak. Bálókat rendezek minden szombaton. A fiatalok egyelőre csak így jönnek, csak a táncmulatságon lehet velük találkozni. Ez is lehet apostolkodás! — Sajnos igen nagy az adósságom a plébánia építkezésére. Papi fizetés itt nincs. Hol itt, hol ott kapok ebédet. Pénzem általában nincs. Miseintenció kevés és gyenge. A vasárnapi perselypénzt a két kisegítő szeminaristának adom útiköltségre. Általában kéregetek. Így élek.

Jelenleg három kurzust indítottam el: 1. főzôtanfolyam (egy nővér vezeti), 2. varrótanfolyam (civil tanárnő tanít), 3. fodrásztanfolyam (civil lány tanít). Mindennap van szentmise este 6-kor. Vasárnap három. Sajnos kevesen jönnek. Egy szeminarista segít vasárnaponként. Két nővér jön a kápolnába, másik kettő az iskolában segít énekelni a misén. Négy nővér tanít hittant az egyik iskolában (ötezer gyerekem lenne), 80 elsőáldozót készítenek elő. Senki nem jön közülük a misére, ez itt lehetetlen! Általában sok a nővér, de kevés a papi hivatás. Nincs semmiféle „csoportom” sem lányokból, sem fiúkból. Nem volt időm foglalkozni így velük. A létemért küzdöttem. Egy kis anyagi alapért. Nehéz ezt európai fejvel megérteni. Itt nincs biztonság anyagilag. Hetekig ténferegnek az emberek az utcán munka, kereset nélkül.

Egyházi helyzet: A papképzés jó (7 éves). A papi szellem jó. Rengteteg a papi gyűlés, továbbképzés, lelkiyakorlat, stb. Egyik a másikat érti, sokszor éjfélkor fejeződik be. Az Úr Jézus velünk van, tervei vannak, amit nekünk fel kell ismerni és realizálni!